

LOS CIUDADANOS

pasan sus vacaciones y celebran sus efemérides familiares donde mejor les place en el marco de un presupuesto asequible. Se ha publicado y si se ha publicado es que se tiene interés en que la ciudadanía lo sepa y comente, aunque muchos no acaban de entender en que se fundamenta ese interés porque hay noticias que aún relacionadas con el President de la Generalitat no son noticias políticas y por tanto salen de la órbita del tipo de noticias que de éste se esperan. Son noticias que quizá aumentan la emisión de muestras de cortesía, pero, en realidad, se circunscriben al estricto ámbito familiar del President y los ciudadanos no anhelan en demasía que se les tenga al corriente de ese ámbito porque no les gusta que se intente inmiscuirles en algo que no es de su incumbencia o que se les induzca al figoneo o a husmear en asuntos ajenos, pero, si se publica en los diarios, entonces la cosa cambia y el pueblo interpreta que se pretende otorgar al evento notoriedad de cuestión de país sin serlo porque el ciudadano razona y decide que sólo adquiere categoría de materia pública lo que redunda en beneficio o perjuicio de la sociedad y que se case la hija del President a la colectividad no le preocupa o entusiasmo ni poco ni mucho, en cualquier caso, esto sí, cabe expresar el deseo de felicidad a contrayentes v allegados.

Sin embargo, al sector más radical de esa colectividad, pudiera preocuparle que la hija del President haya elegido el extranjero para celebrar su boda. Por supuesto que Fornells de Menorca no es de momento el extranjero, pero visto como se suceden los acontecimientos podría

serlo en un plazo de difícil precisión, tan difícil que el President y su familia se sienten allí como se sienten muchos catalanes, igual que en casa. Se presumen bastante numerosos *els senyors de Barcelona* que son propietarios de una segunda residencia en Fornells, es un enclave precioso y tranquilo, muy adecuado para una boda y para pasar unas sosegadas vacaciones en un apartamento, aunque a veces sople la tramontana.

También lo es para fijar la primera residencia, empadronarse, el día en que el estat català empieza a funcionar y uno no quiera verse privado de la ciudadanía española ni de la europea.

CARTA DE UNA MADRE PREOCUPADA POR LA VIDA DE SU HIJA

ANA DEL CASTILLO | Sant Antoni de Vilamajor

En el mes de diciembre, presenté denuncia en el ayuntamiento de Sant Antoni de Vilamajor, debido a que mi hija de 4 años estuvo a punto de ser atropellada por un vehículo que circulaba a gran velocidad por la calle Pensament, pues bien a fecha de hoy, el Ayuntamiento ni se ha molestado en buscar una solución, está visto que la vida de mi hija para ellos no vale nada. Viendo que no recibía contestación alguna por parte del ayuntamiento, presenté denuncia ante varios organismos, la Diputación de Barcelona, los servicios técnicos visitaron la zona y han emitido un informe donde dicen que el ayuntamiento tiene competencias para instalar los reductores de velocidad. Desde el Parlament de Catalunya también nos han brindado su apoyo y colaboración, la Generalitat hizo llegar a Artur Mas mi denuncia y contestó Joan Vidal de Ciurana, director de la oficina del presidente. Hemos recibido numerosos apoyos pero desde la Entidad Urbanística de Conservación Alfou, ni una sola palabra de apoyo para mi hija. Sólo pido algo que evite que ocurra una desgracia, como siempre hasta que no suceda, los gobernantes no tomarán cartas en el asunto.

Es lamentable ver como se gastan el dinero en cosas innecesarias, mientras vemos día a día circular a los vehículos a gran velocidad, ¿señora alcaldesa, ha pensado usted en mi hija? Creo que no es tanto lo que pedimos los vecinos. Cerca hay una residencia de ancianos y una peluquería, es una zona muy transitable. Si desde la entidad urbanística y el Ayuntamiento no se hace nada, por favor dimitan, váyanse para casa, que otros lo harán mejor que ustedes.

Sólo me preocupa ver como tenemos unos polícos que sólo vienen a la urbanización en busca del voto y luego se olvidan por completo de nosotros los vecinos. ¿Dónde están los concejales que dicen que defienden a la urbanización? ¿Dónde? Mientras no se pongan los reductores de velocidad, esta madre seguirá luchando, día a día, ante los organismos públicos y haciendo ver que no hay voluntad de hacer nada, sólo promesas y promesas. Una madre en lucha.

UNA MORT MAI POT SER EN VA!

MARTA CASES I XAVIER ARTIGAS | Granollers

Primer de tot, ens agradaria donar-te les gràcies Montserrat pels ànims i la comprensió que ens vas fer arribar a través de la teva carta al director que yam poder llegir el passat 5 d'abril en relació al cas del Pelut. Només quan has passat per una situació similar pots arribar a entendre o a empatitzar amb una altra persona. Només quan has tingut un animal de companyia com és un gos, saps com se'ls arriba a estimar i com se'ls troba a faltar un cop els has perdut, però encara dol més quan ha estat de forma tan injusta. Et sents impotent i desprotegit, com si la seva vida i la seva mort no valgués res.

Com tu molt bé dius, la culpa no és del gos, sinó dels propietaris. Per tant, no busquem que sacrificuin al gos, no, volem que es prenguin les mesures pertinents perquè això no es torni a repetir. Volem que multin a la persona que portava el gos perquè reaccioni i s'ho pensi dos cops abans de tornar-lo a deixar deslligat i sense morrió, i volem que s'observi i es tracti al gos agressor perquè no ho torni a fer.

Pel que fa a la persona que portava l'altre gos, va acudir al veterinari per fer-se càrrec del pagament de les primeres cures, perquè suposo que es sentia culpable o perquè potser no era el primer cop que passava, no ho sabem. Però mentre l'estaven curant va pagar i va marxar, sense que ningú actués al respecte, quan existeix una llei que obliga als veterinaris a notificar una agressió gos a gos un cop en tenen coneixement.

D'altra banda, per descomptat que hi ha una denúncia posada, però ja ens van dir que la justícia és molt lenta, que quan és cosa d'animals no se li dona gaire importància i com que no va atacar a cap persona, doncs no és gaire greu. Tot és en mans del jutge. I no va atacar a cap persona perquè el meu pare, que era qui portava al Pelut de passeig cada matí, no va tenir temps ni de reaccionar!

El dia de l'agressió el portava el meu pare de passeig pel Parc de Ponent, com cada matí, després de deixar a la seva néta (la meva filla) a l'Escola Bressol. Només arribar al parc, se li va apropar de lluny un gos bastant gran, molt maco, jove i força esverat. Venia molt content a saludar-

lo, movent la cua cap a tots cantons i el meu pare no va dubtar ni un moment en tornar-li la salutació i el va acariciar. Portava al Pelut lligat, com sempre, que va anar per darrere per olorar a l'altre gos i, sense avisar, l'altre gos es va girar cap al Pelut i el va enganxar de ple, no el va deixar anar ni un moment i el va colpejar contra el terra diverses vegades, mentre el nostre gos xisclava de dolor, fins que es va quedar ben quiet. Sort que aleshores una altra persona, que desconeixem però a qui li estem molt agraïts, va poder separar-los. El meu pare es va pensar que aquell gos havia mort el Pelut, però no va ser així, almenys no encara, doncs com ja sabeu dies més tard va acabar morint.

El meu pare va intentar aturar l'altre gos, però quan va veure que el Pelut no es movia es va desesperar. Mai podrà treure's del cap aquell moment, mai se li oblidarà tot aquest patiment del Pelut. No s'ho mereixia, no! Ni el meu pare ni el Pelut van ser culpables d'aquella situació, van ser víctimes, per suposat! I ho estem passant molt malament!!

Per això fem una crida a la persona que portava el gos que va agredir al Pelut aquell dia, perquè reaccioni, perquè no volem que torni a passar. Hem penjat cartells pel Parc de Ponent i els voltants, així com als veterinaris i algunes botigues d'animals, per si algú pot aportar més informació. De la mort injusta d'un ésser estimat no es pot passar pàgina i per això necessitem que s'actui al respecte, per la memòria del Pelut!

CRÍTICA I ARBITRARIEDAT

RAMON RENEDO | Rolvsøy, Noruega

Acomiadar qualsevol treballador argumentant falsos motius econòmics és lleig. Acomiadar uns treballadors crítics és miserable. I enfrontar uns col·legues contra altres és un greu error. I aquestes tres situacions han estat la resposta arbitrària a la crisi política oberta per alguns polítics al sí de Vallès Visió. Tres periodistes crítics han estat acomiadats després de denunciar -i provar- maniobres d'adulteració dels continguts informatius.

El sentit crític de qualsevol ciutadà resulta una de les escasses garanties de la societat per mantenir un sistema de relacions justes. És la forma de detectar els problemes, corregir els vicis i alteracions pròpies del joc d'interessos legítims dels diferents actors socials i també la millor forma d'anticipar-se als inevitables conflictes. Una persona crítica és un ciutadà. Contràriament, una persona acrítica o amb por de manifestar-se amb llibertat és només un figurant en un drama aliè. D'igual manera, un dirigent que coarta la crítica -encara que ho faci subtilment i amb intermediaris- pot ser definit amb molts mots, però no com a líder.

La funció del periodista és narrar els fets. I la seva capacitat crítica li permet mantenir-se com a narrador objectiu i no esdevenir en transmissor de consignes o ministre de cap veritat absoluta. El tarannà independent es paga massa car amb molta freqüència.

Però també l'actitud d'una societat vers la funció crítica la resumeix i la cataloga. Assumir-la és coherent i beneficiós encara que no sigui fàcil ni divertit. Rebutjar-la o silenciar-la és un perillós exercici de ceguesa. I allò que és vàlid per al conjunt ho és també per l'individu. Atacar des de posicions de poder els crítics aprofitant la seva debilitat econòmica no és honorable tot i que és habitual. Aquella dita que afirma que qui paga, mana és una afirmació tan catalana com maldestra perquè sembla facultar al gestor públic per a dictar ordres que corresponen sovint a arbitris i interessos partidistes i privats excusats barroerament en la representativitat democràtica.

Un mitjà de comunicació públic pertany als ciutadans i els periodistes que hi treballen són responsables dels seus actes davant d'aquests i dels jutges. Els representants públics han de gestionar econòmicament. Aquí finalitza la seva intervenció. Participar en la selecció del personal i en la elaboració de continguts o notícies no forma part de la seva responsabilitat ni de la seva autoritat. No entendre això no vol dir altra cosa que una gran incapacitat per entendre les regles del joc democràtic.

Cartas al **director**

Envíe sus cartas a pmonja@revistadelvalles.com

